

נמצאת סכין קשורה לקופיץ

נתבאר, שסכין או קופיץ הנמצאים ביום שלושה עשר בניסן, הם ספק טמאים, וצריך להטבילם.

וכמו כן, סכין או קופיץ הנמצאים ביום חמישה עשר בניסן, ודאי טהורים הם, ומותר לשחוט בהם מיד.

וכשנמצאו ביום ארבעה עשר בניסן, הסכין טהור, והקופיץ, פעמים טהור, ופעמים טעון טבילה, [כשאתמול היה ספק אם יטמא הציבור]. אמנם, גם באופן הזה, שיש חילוק בין סכין לקופיץ, אין זה אלא כשנמצא כל אחד בפני עצמו, אבל אם נמצאת קופיץ קשורה בסכין, דין שניהם שווה.

לדעת משנתנו – שניהם בחזקת טהורים.

ולדעת הברייתא – שניהם טעונים טבילה.

כן פירשו בעל תקלין חדתין ובעל קרבן העדה בפירושו הראשון, שנחלקו המשנה והברייתא בדין סכין קשורה בקופיץ.

אולם לפי פירושו השני, אין כאן מחלוקת בין המשנה והברייתא, ולא דיברו המשנה והברייתא בסכין הקשורה לקופיץ, אלא בסכין שאין אנו יודעים אם טהורה היא או טמאה, שנמצאת קשורה בסכין שאנו יודעים מה דינה.

והדין הוא, שהסכין שאין אנו יודעים מה דינה, הרי היא כסכין שאנו יודעים מה דינה, כי בוודאי לכן נקשרו יחד, כי דינם שווה. והברייתא מבארת את מה שנאמר במשנה.

הלכה ב'

הטבלת הפרוכת הנטמאת

הפרוכת נחשבת ככלי לקבל טומאה, כי כשנושאים אותה ממקום למקום, נותנים כלים בתוכה, ולכן היא מקבלת טומאה.

וכשנטמאת בוולד הטומאה, [כגון במשקים טמאים, שגזרו עליהם חכמים שהם מטמאים כלים], אין צריך להוציאה מחוץ לעזרה, אלא מטבילים אותה בעזרה, וטהורה מיד בלא הערב שמש, כי הנטמא בוולד הטומאה אינו טעון הערב שמש.

אבל כשנטמאת באב הטומאה, [כגון בשרץ או נבילה], יש להוציאה חוץ לעזרה, ושם